

Sygn. akt VI ACa 1383/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędzia SA Jacek Sadowski

Sędzia SO (del.) Jolanta Pyźlak

Protokolant: sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 czerwca 2014 roku

sygn. akt III C 1061/13

- 1. oddała apelację,*
- 2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego,*
- 3. przyznaje adwokatowi J. P. wynagrodzenie ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W. w kwocie 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych), powiększonej o należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.*

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 września 2013 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. powód A. B. wnosił o nakazanie pozwanej aby: zaniechała naruszania jego dóbr osobistych, przeprosiła za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci: godności, prywatności, prawa do swobodnego komunikowania się, korespondencji SMS oraz zapłaciła powodowi zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 4.000 zł

W piśmie z dnia 14 maja 2014 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie pierwszego z w/w roszczeń.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu, na jej rzecz, kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 17 sierpnia 2010 r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach taryfy (...), na okres do dnia 17 sierpnia 2013 r., po upływie którego ulegała ona przekształceniu w umowę na czas nieokreślony.

W dniu 9 września 2013 r. powód złożył do (...) S.A. (następcy prawnego (...)) dyspozycję przeniesienia numeru jego telefonu do sieci (...).

Pracownik (...) wykonał zlecenie i otrzymał od sieci (...) komunikat o treści „oznaczenie rodzaju kontraktu dla danego numeru jest niewłaściwe: prepaid zamiast postpaid”.

O powyższym fakcie powód został powiadomiony przez Zespół Obsług Klienta (...) w dniu 9 września 2013 r. o godz. 18.17.

Powód uznał, że pozwany operator dopuścił się naruszenia jego dóbr osobistych (prawa do swobodnego komunikowania się, korespondencji SMS, godności) i wezwał tę stronę do usunięcia skutków owego naruszenia poprzez umożliwienie przeniesienia numeru (...) do sieci (...) w ciągu 12 godzin od wystosowanego do pozwanej wezwania (drogą mailową).

W odpowiedzi na to wystąpienie pracownik pozwanej – M. R. wyjaśnił, że niemożność przeniesienia numeru powoda do nowej sieci wynika z faktu złożenia nieprawidłowego wniosku, gdyż przedmiotowy numer nie znajduje się w systemie prepaid, ale w systemie MIX co oznacza, że należy wystąpić z prośbą o przeniesienie go jak dla numeru postpaid.

Pismem z dnia 16 września 2013 r. A. B. wypowiedział umowę o świadczenia usług telekomunikacyjnych, wnosząc o przeniesienie jego numeru do (...) na kartę, po zakończeniu okresu wypowiedzenia.

W nawiązaniu do tego pisma pozwana poinformowała powoda (w dniu 24 września 2013 r.), że zgodnie z jego dyspozycją umowa ta zostanie rozwiązana, a następnie dotychczasowy numer abonencki zostanie aktywowany w systemie (...) na kartę.

Ponadto wyjaśniono, że w razie, gdy powód nie zdecyduje się pozostać w gronie użytkowników sieci (...) to wówczas, zgodnie z Regulaminem Świadczenia Usług Telekomunikacyjnych dojdzie do rozwiązania umowy z dniem 7 listopada 2013 r. Ostatecznie powód doprowadził do zmiany operatora w dniu 6 grudnia 2013 r.

W ocenie Sądu Okręgowego wniesione powództwo pozbawione było uzasadnionych podstaw prawnych.

Odnosząc się do twierdzenia powoda, że przez okres 3 miesięcy (od września do grudnia 2013 r.) stracił on możliwość swobodnego wykonywania połączeń, prowadzenia korespondencji SMS oraz powstanie ograniczeń w kontaktowaniu się z rodziną, Sąd Okręgowy uznał, iż z obiektywnego punktu widzenia nie sposób przyjąć, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Powód bowiem sam podał, że dezaktywacji jego numeru we wrześniu 2013 r. zaprzestał doładowywania konta, a ostatnie połączenie zostało zrealizowane w dniu 27 września 2013 r. (co wynika ze złożonego rachunku szczegółowego – k. 85v).

Natomiast późniejszy brak połączeń był wynikiem nieposiadania środków finansowych na koncie użytkownika telefonu.

Poza tym, powód sam przyznał, że mógł jeszcze przez kilka miesięcy odbierać połączenia.

W zachowaniu pozwanego nie sposób też dopatrzeć się znamion bezprawności, gdyż już przy pierwszym wniosku powoda o przeniesienie numeru telefonu do innej sieci, został on poinformowany, że jego numer jest traktowany w systemie (...) jako abonentowy, a powód chciał mieć numer na kartę w systemie prepaid.

Dopiero po zmianie usługi z systemu (...) na usługę numeru na kartę taka operacja była możliwa i kiedy powód złożył prawidłowy wniosek w dniu 6 grudnia 2013 r. przeniesienie jego numeru zostało dokonane.

W tym stanie rzeczy bezzasadne były wszystkie roszczenia jakich powód domagał się w niniejszej sprawie od pozwanej spółki.

Pomimo oddalenia powództwa w całości Sąd Okręgowy nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego, stosując tu przepis art. 102 k.p.c.

Natomiast pełnomocnikowi, który został wyznaczony dla powoda z urzędu zostało przyznane, ze środków Skarbu Państwa wynagrodzenie z tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej.

W złożonej od tego wyroku apelacji powód zarzucił:

1) naruszenie art. 10 ust. 1 oraz art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zw. z art. 87 Konstytucji RP, art. 30 Dyrektywy Unii Europejskiej o usłudze powszechnej poprzez ich niezastosowanie;

2) naruszenie prawa materialnego na skutek niewłaściwego zastosowania art. 23 i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., a także niezastosowanie art. 361 k.c. w zw. z art. 322 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że w przypadku bezprawnej blokady numeru telefonu – godność, swoboda komunikowania się, prywatność i korespondencja SMS nie są dobrami chronionymi prawem.

Wskazując na powyższe zarzuty powód domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych w apelacji oraz zgłoszonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym dowodu z bilingu połączeń wychodzących i przychodzących na numer (...) w okresie od 9 września 2013 r. do 6 grudnia 2013 r. na okoliczność zablokowania przez pozwanego możliwości komunikowania się z innymi osobami.

Pozwana spółka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz, kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Okręgowy zasadnie odmówił mu udzielenia ochrony prawnej przewidzianej w art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które pozwalają uznać, że zachowanie pracowników pozwanej spółki związane z wystąpieniem powoda o przeniesienie jego numeru telefonu do sieci innego operatora nie nosiło cech bezprawności, a tym samym nie może być mowy o odpowiedzialności tego podmiotu za ewentualne naruszenie dóbr osobistych powoda.

Twierdzenie skarżącego, jakoby firma (...) bezprawnie zablokowała przeniesienie numeru jego telefonu (do sieci (...)) oraz bezprawnie uniemożliwiła mu wykonywania połączeń wychodzących i przychodzących nie znajduje oparcia w zebranych dowodach.

Wbrew temu co utrzymuje powód nie doszło, w sierpniu 2013 r., do wygaśnięcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą zawarł z (...) sp. z o.o. w dniu 17 sierpnia 2010 r. Miała on charakter umowy abonenckiej i po upływie okresu na jaki została zawarta (3 lata) uległa przekształceniu w umowę zawartą na czas nieoznaczony, czego potwierdzeniem jest fakt złożenia przez powoda w piśmie z dnia 16 września 2013 r. (k. 50) oświadczenia o wypowiedzeniu tej umowy i prośba o przeniesienie jego numeru do sieci (...) na kartę, po zakończeniu okresu wypowiedzenia.

Pozwana niezwłocznie udzieliła powodowi odpowiedzi na to pismo (k. 51v a.s.). Fakt, że z końcem września nastąpiła dezaktywacja numeru powoda był wynikiem braku zasilenia konta.

Powód w trakcie jego przesłuchania zeznał, że jak skończyła się kwota przeznaczona na doładowanie telefonu to był on już całkowicie nieaktywny (k. 96).

Jeżeli więc powód doznał z tej przyczyny określonych problemów to stało się tak wyłącznie wskutek jego decyzji, gdyż jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy – możliwość korzystania z usług telefonicznych jest co do zasady uzależniona od posiadania przez użytkownika środków finansowych, na jego koncie.

Wnioskowany przez powoda dowód o zobowiązanie operatora sieci (...) do przedstawienia wykazu bilingów połączeń wychodzących i przychodzących w okresie od 9 września 2013 r. do 6 grudnia 2013 r. dotyczył okoliczności nieistotnej z punktu widzenia oceny zasadności roszczeń powoda, w sytuacji gdy:

po pierwsze - pozwany nie odpowiada za niemożność przeniesienia we wrześniu 2013 r. numeru telefonu powoda do innej sieci (na kartę) – wobec niezgodności systemów,

po drugie - dezaktywacja tego numeru była rezultatem niewnoszenia przez użytkownika telefonu należnych opłat i nawet jeżeli miała on charakter całkowity to za taki stan rzeczy odpowiada powód.

Ubocznie wypada zauważyć, że powód żądał aby strona pozwana przeprosiła go tylko za naruszenie jego dóbr osobistych wskutek, jak wskazał – „bezprawnego zablokowania w dniu 9.09.2013 r. przeniesienia jego prywatnego numeru telefonu do sieci (...)”.

Po upływie terminu wypowiedzenia (7 listopada 2013 r.), którą to datę pozwany podał powodowi w piśmie z dnia 24 września 2013 r. skarżący mógł niezwłocznie złożyć wniosek o przeniesienie numeru jego telefonu z systemu (...) (na kartę) do innej sieci.

Fakt, że pozwany zwlekał z podjęciem takiej decyzji blisko miesiąc czasu nie może obciążać strony pozwanej.

Sąd Apelacyjny nie podziela zatem zarzutu o naruszeniu przez Sąd Okręgowy wskazywanych w apelacji przepisów prawa materialnego i dokonaniu błędnej oceny stanu faktycznego.

Mając to wszystko na uwadze, wniesioną apelację należało oddalić z mocy art. 385 k.p.c.

Kierując się tymi samymi względami, co Sąd I instancji, odstąpiono od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono zgodnie z § 19, § 6 ust. 3 i § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 oraz w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).